

Πως η Ελλάδα διέγραψε το χρέος της το 1938

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 30 Οκτωβρίου 2014 15:53 | Γράφτηκε από τον/την Φιλούμενος |

 Share < 77 Tweet < 8 Email < 1 Share < 127

Αξιολόγηση Χρήστη: ○○○○○ / 0

Χειρότερο ○ ○ ○ ○ ○ Καλύτερο

Αξιολόγηση

Πάνω απ'όλα η Ελλάδα και το έθνος

Δύο κείμενα για πολιτικούς και αναλυτές που έχουν ουσιαστικό ενδιαφέρον για τα όσα συμβαίνουν σχετικά με το δημόσιο χρέος της χώρας μας – Πως ο Ιωάννης Μεταξάς αρνήθηκε να συνεχίσει την εξυπηρέτηση του δανείου

Δύο κείμενα θα δημοσιεύσω σήμερα, με την βεβαιότητα ότι θα φανούν χρήσιμα όχι μόνον σε πολιτικούς και αναλυτές αλλά και στους αναγνώστες που δεν ενδιαφέρονται μόνον επιφανειακά για τα όσα συμβαίνουν σχετικά με το δημόσιο χρέος μας.

Το πρώτο κείμενο ανάγεται στην προπολεμική εποχή, όταν το Διεθνές Δικαστήριο δικαίωσε την Ελλάδα, που αδυνατούσε να αποπληρώσει το χρέος της.

Το 1936 στην Ελλάδα υπήρχε η δικτατορία του Ι. Μεταξά, ο οποίος αρνήθηκε να συνεχίσει την εξυπηρέτηση του δανείου που η χώρα είχε συνάψει με τη βελγική τράπεζα «Societe Commerciale de Belgique».

Η κυβέρνηση του Βελγίου προσέφυγε στο Διεθνές Δικαστήριο, που είχε ιδρύσει η Κοινωνία των Εθνών, κατηγορώντας την Ελλάδα ότι αθετεί τις διεθνείς υποχρεώσεις της.

Η Ελλάδα απάντησε, ότι αδυνατεί να εκπληρώσει τις δανειακές της υποχρεώσεις, επειδή δεν μπορεί να θέσει σε κίνδυνο την κατάσταση του λαού και της χώρας. Συγκεκριμένως, η ελληνική κυβέρνηση ανέφερε (όπως μεταφέρουν οι eleytheroi-ellines):

«Η Κυβέρνηση της Ελλάδος, ανήσυχη για τα ζωτικά συμφέροντα του ελληνικού λαού και για τη διοίκηση, την οικονομική ζωή, την κατάσταση της υγείας και την εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια της χώρας, δεν θα μπορούσε να προβεί σε άλλη επιλογή.

Όποια κυβέρνηση κι αν ήταν στην θέση της, θα έκανε το ίδιο (Yearbook of the International Law Commission, 1980, v.I., σέλ.25).

Το επιστέγασμα ήρθε με το υπόμνημα που κατέθεσε στο Διεθνές Δικαστήριο ο νομικός εκπρόσωπος της ελληνικής κυβέρνησης το 1938, όπου τόνισε τα αυτονόητα:

«Ενίοτε, μπορεί να υπάρξει μια έκτακτη κατάσταση, η οποία κάνει αδύνατο για τις κυβερνήσεις να εκπληρώσουν τις υποχρεώσεις τους προς τους δανειστές και προς τον Λαό τους.

Οι πόροι της χώρας είναι ανεπαρκείς για να εκπληρώσουν και τις δύο υποχρεώσεις ταυτόχρονα.

» Είναι αδύνατον να πληρώσει μία κυβέρνηση το χρέος και την ίδια στιγμή να παρασχεθεί στον λαό η κατάλληλη διοίκηση και οι εγγυημένες συνθήκες για την ηθική, κοινωνική και οικονομική ανάπτυξη.

Πρέπει να επιλέξει ανάμεσα στα δύο.

Και φυσικά, το καθήκον του Κράτους να εξασφαλίσει την εύρυθμη λειτουργία των βασικών δημοσίων υπηρεσιών, υπερτερεί έναντι της πληρωμής των χρεών της.

» Από κανένα κράτος δεν απαιτείται να εκπληρώσει μερικά ή ολικά τις χρηματικές του υποχρεώσεις, αν αυτό θέτει σε κίνδυνο την λειτουργία των δημοσίων υπηρεσιών του κι έχει σαν αποτέλεσμα την αποδιοργάνωση της διοίκησης της χώρας.

Στην περίπτωση που η αποπληρωμή των χρεών θέτει σε κίνδυνο την οικονομική ζωή και τη διοίκηση, η Κυβέρνηση είναι υποχρεωμένη να διακόψει ή και α μειώσει την εξυπηρέτηση του χρέους».

Με αυτά τα επιχειρήματα λοιπόν, το Διεθνές Δικαστήριο δικαίωσε την Ελλάδα, δημιουργώντας νομικό προηγούμενο, στο οποίο μάλιστα το 2003 στηρίχθηκε η Αργεντινή και ο πρόεδρος της Νέστωρ Κίχνερ, ο οποίος επέλεξε να διαγράψει μονομερώς το μεγαλύτερο μέρος του δημοσίου χρέους της χώρας του.

Στη συνέχεια, θα παραθέσω αποσπάσματα από το βιβλίο του καθηγητή Α. Ανδρεάδη «Εθνικά Δάνεια και Ελληνική Δημόσια Οικονομία», έκδοσης του 1925.

Ο δε καθηγητής Ανδρεάδης, κάθε άλλο παρά τυχαίος ήταν.

Με αυτά επιβεβαιώνεται πως οι Γερμανοί του Βίσμαρκ μας ενέπλεξαν στον πόλεμο του «Μαύρου '97» με την Τουρκία, απλώς και μόνον για να εξασθενήσουμε τόσο, ώστε να αποκτήσουν τον πλήρη έλεγχο στη χώρα μας.

Γράφει ο Α Ανδρεάδης:

«Οι Γερμανοί ομολογιούχοι (...) διεδραμάτισαν πρωτεύον πρόσωπον εν τη ιστορία του δημοσίου ημών χρέους, συνεπενεγκόντες και το ναυάγιον των διαπραγματεύσεων του 1896, τέλος δ' ωθήσαντες την Κυβέρνησιν των εις το να επιβάλη ημίν Έλεγχον μετά πόλεμον ου η κήρυξις υπό της Τουρκίας οφείλεται εις εισηγήσεις της, ανάγκη να ερευνησωμεν τα κατ' αυτούς:

»(...) Η Γερμανική Κυβέρνησις υπήρξε μία εκ των πρώτων αίτινες εσκέφθησαν να μεταχειρισθώσι την εθνικήν αποταμίευσιν ως όπλον εξωτερικής πολιτικής.

Τούτο δ' όμως πράττουσα είχεν αναλάβη ηθικήν υποχρέωσιν απέναντι των υπηκόων της. Υπήρχεν δε ιστορικών προηγούμενον: κατά τας παραμονάς της εκχωρήσεως της Θεσσαλίας, όταν ο Βίσμαρκ μας είχεν αναγκάση να κανονίσωμεν το προηγηθέν του συντάγματος του 1843 προς την Βαυαρίαν χρέος.

» (...) Εξ ου εικάσθη δικαίως ότι εν τω μεταξύ ο Σουλτάνος είχε λάβη έξωθεν ενθαρρύνσεις.

Κοινόν δε μυστικόν ήτο ότι αι ενθαρρύνσεις προήλθον εκ Γερμανίας και ότι ο υπό του Βερολίνου επιδιωκόμενος απώτερος σκοπός ήτο η ικανοποίησις των Γερμανών ομολογιούχων δια της επιβολής ελέγχου.

» (...) Ημείς από των πρώτων ημερών των εχθροπραξιών έπρεπε να είχομεν αντιληφθή ότι θα εχρειαζόμεθα προσεχώς δάνειον προς εκκαθάρισιν του πολέμου και πιθανώς προς καταβολήν αποζημιώσεως, και ότι κατ' ακολουθίαν, εφ' όσον η έλλειψις συμβιβασμού μας έκλειε τας πύλας των ξένων χρηματιστηρίων, θα έπρεπε να σπεύσωμεν να συμβιβασθώμεν με τους δανειστάς».

